

Arrest

nr. 217 940 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34/2de verdiep
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 18 juli 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 oktober 2018, met kennisgeving op 5 november 2018, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2018 werd ingediend door :

*C., B. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Turkije
geboren te Macka op (...).1962
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 17.03.2002 een aanvraag op basis van artikel 9.3 deed, die onontvankelijk werd afgesloten op 19.09.2002. Betrokkene diende dan op 14.12.2009 een nieuwe aanvraag in op basis van artikel 9bis, die ongegrond werd afgesloten op 28.09.2012 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 11.03.2013. Betrokkene koos er echter voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verwijst naar zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging d.d. 14.12.2009, waarin de Commissie voor Advies tot een gunstig advies besliste inzake de lokale verankering van betrokkene maar dat zijn aanvraag desondanks negatief werd afgesloten. Echter, we stellen vast dat deze aanvraag reeds op 28.09.2012 negatief werd afgesloten na een negatief advies van de toenmalige Staatssecretaris. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV verwierp dit beroep op datum van 17.07.2015. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer beroepen op deze aanvraag. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort “hoger beroep” kan vormen tegen een vorige negatieve beslissing, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer zou hebben met Turkije en dat hij al zijn belangen en sociale bindingen hier in België zou hebben. Echter, het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene maakt het namelijk niet aannemelijk dat hij geen banden meer heeft met Turkije. Verzoeker heeft immers de Turkse nationaliteit en is in Turkije geboren en getogen waar zijn hele familie verblijft. Betrokkene verbleef verder ruim 34 jaar in Turkije en maakt het aldus niet aannemelijk dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst. Het loutere feit dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, sluit niet uit dat hij in de periode banden onderhield met zijn land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet en wijst erop dat zijn privéleven zich volledig in België afspeelt waardoor hij gerechtigd zou zijn op de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire

post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij enig familielid heeft in België. Met betrekking tot het sociale en economische leven dat hij hier uitbouwde gedurende zijn vermeend verblijf van 22 jaar, stellen we vast dat betrokkene hiertoe 29 verklaringen voorlegt en één arbeidscontract d.d. 12.01.2018. Met betrekking tot deze getuigenverklaringen stellen we vast dat vijf hiervan gedateerd zijn. Verder stellen we vast dat twee hiervan dateren uit 2002 en dat betrokkene slechts drie recente (uit 2018) verklaringen voorlegt. Het merendeel van deze getuigenverklaringen stelt enkel dat zij betrokkene kennen sinds een bepaalde datum. Slechts een paar verklaringen stellen dat hij werk zoekt en dat er sprake is van integratie. We stellen aldus vast dat geen enkele van deze verklaringen melding maakt van enige diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Dus hoewel betrokkene beweert al sinds 1996 ononderbroken in België te verblijven en geen enkele binding meer te hebben met zijn land van herkomst, legt hij geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij in hier in België betekenisvolle relaties heeft opgebouwd. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22bis van de Belgische Grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij thans de nodige bewijzen van mogelijke tewerkstelling voorlegt en dat hij onmiddellijk tewerkgesteld kan worden bij de firma B. (...). Echter, indien betrokkene hier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Het feit dat hij een arbeidscontract voorlegt d.d. 12.01.2018 vormt geen buitengewone omstandigheid die hem verhindert naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de procedure via de geëigende procedure in te dienen.

Wat betrekking tot de voorgelegde medische stukken - met name het schrijven van AZ Stuivenberg d.d. 01.08.2006 en 03.12.2002, de verschillende uittreksels van verpleegnota's, verschillende ziekenhuisfacturen en verschillende verzamelgetuigenschriften voor verstrekte hulp - merken we op dat betrokkene deze voorlegt om zijn langdurig verblijf in België aan te tonen en niet om aan te tonen dat er sprake is van een medische problematiek die hem zou verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 1996 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij hier sociale bindingen opgebouwd zou hebben en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals een arbeidsovereenkomst d.d. 12.01.2018, verschillende huurcontracten, één aanmelding bij het Huis van het Nederlands d.d. 02.12.2009 en enkele facturen van de Vlaamse Zorgkas) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Eveneens op 16 oktober 2018, met kennisgeving op 5 november 2018, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: C., B. (...)
geboortedatum: (...).1962
geboorteplaats: Macka
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2.Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de "regels behoorlijk bestuur".

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechten en in feiten evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

De heer CUBUKCU is geboren op 1 maart 1962, van Turkse nationaliteit.

Hij verblijft sinds 1996, zoals bleek uit de voorgelegde stukken, in België. Ondertussen nagenoeg 23 jaar.

Het is in België dat hij zijn sociale belangen en het centrum van zijn belangen heeft.

De heer CUBUKCU is nooit teruggekeerd naar Turkije en heeft geen bindingen meer met Turkije.

Zijn leven speelt zich de laatste 23 jaar af in de Belgische samenleving, hij heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst, al zijn sociale relaties, zijn privé- en publiek leven spelen zich af in België.

Met het oog op een regularisatie van zijn toestand, aangezien hij geen ander leven meer kent dan zijn leven in België, verzocht verzoeker gemachtigd te worden tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 waarbij hij gelet op de buitengewone omstandigheden zoals door hem

aangevoerd (onafgebroken verblijf in België van 1996 tot heden) deze aanvraag ingediend op grond van buitengewone omstandigheden in België.

Art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

§1: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Deze maakt ze over aan de minister of diens gemachtigde.

Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad van State gaf in haar rechtspraak reeds met duidelijke bewoordingen aan dat buitengewone omstandigheden geen gevallen van overmacht zijn en dat het volstaat dat verzoeker aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst om er machtiging te vragen.

Dat het uitzonderlijk karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden moet worden onderzocht door de overheid in elk geval apart.

Het is geen vereiste dat deze omstandigheden niet te voorzien zijn en het is zelfs niet uitgesloten dat zij gedeeltelijk voortvloeien uit het gedrag van de persoon die ze inroep, voor zover dit gedrag blijk geeft van een normale voorzichtigheid en achtzaamheid.

De overheid dient in elk geval afzonderlijk over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden te oordelen, en dit terwijl het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat met name de ontvankelijkheid en de grond van de aanvraag dit op generlei

wijze uitsluit dat, zoals in onderhavig geval, een zelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid kan zijn die de aanvraag van op Belgisch grondgebied verantwoordt en ook de reden uitmaakt die het verzoek gemachtigd te worden tot verblijf gegrond verklaart.

De heer C. (...) toonde aan dat hij van 1996 onafgebroken in België heeft verbleven.

Hij heeft alleszins in de periode van behandeling van zijn regularisatieaanvraag in 2009 een semi legaal verblijf gehad, minstens werd zijn verblijf gedoogd voor de periode van de behandeling van zijn aanvraag.

Verzoeker heeft de afgelopen jaren sinds 1996 zijn leven integraal uitgebouwd in België.

Gelet op de langdurige afwezigheid uit Turkije heeft hij daar geen bindingen meer.

Ten onrechte werpt de omstreden beslissing op dat de heer C. (...) zich niet kan beroepen op de aanvraag tot verblijfsmachtiging d.d. 14.12.2009.

Het is ook niet op deze aanvraag dat de heer C. (...) zich als dusdanig beroept, hij heeft deze elementen wel aangehaald om aan te tonen dat er onbetwistbaar en onafgebroken en ononderbroken voortgezet verblijf op Belgisch grondgebied is sinds 1996, wat in het kader van deze procedure reeds erkend werd.

Door zijn langdurige afwezigheid uit Turkije heeft hij geen bindingen meer met Turkije, is er een groot gedeelte van zijn volwassen leven dat zich uitsluitend en alleen hier in België heeft afgespeeld.

In zijn verzoek machtiging tot verblijf beriep de verzoeker zich op de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eén ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinslevens. zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34. EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), §150. EHRL 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), §93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EVRM

benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling is dat er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en gescheidt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunessen/Nederland (GK), §105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Ree/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het aan van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, §54; EHRM 9 oktober 2003, Silvenko/Letland (GK), §113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, §62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Silvenko/Letland (GK), §113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §76).

Rekening houdende met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan niet betwist worden dat het gaat om een onontvankelijkheid verzoek regularisatie na een semi legaal verblijf, onontvankelijkheid die neerkomt op een weigering.

Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen de beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Op geen enkele wijze wordt onderzocht of de bestreden beslissing het privéleven van de verzoekende partij schendt terwijl het voor de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gekend was dat de verzoekende partij sinds 1996 legaal in het Rijk verbleef en onbetwistbaar vaststaat dat hij sinds 1996 tot op heden onafgebroken op Belgisch grondgebied verbleef en niet betwist kan worden dat verzoeker al zijn sociale relaties en belangen hier heeft.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 29 april

2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, §61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), §95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu. zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), §63; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, §55; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, §46).

Het Hof benadrukt dat art. 8 eveneens het recht beschermt om banden te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr.2346/02, § 61, 2002-I I I. EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151. EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van art. 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

De bestreden beslissing stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 1996 ononderbroken in België zou verblijven, die sociale bindingen opgebouwd zou hebben en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals de arbeidsovereenkomst d.d. 12.01.2018, verschillende huurcontracten, een aanmelding bij het huis van Nederlands d.d. 02.12.2009 en enkele facturen van de Vlaamse Zorgkas kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden terwijl juist het langdurig en onafgebroken verblijf van verzoeker in België, nagenoeg 23 jaar, geldt als buitengewone omstandigheid zoals vereist in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Het enkele feit dat het langdurig voorgaand verblijf illegaal was doet geen afbreuk aan de noodzaak van controle in toepassing van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM beschermt niet enkel directe familiale relaties maar hoofdzakelijk ook alle socialen en economische relaties.

Gelet op zijn onafgebroken aanwezigheid op Belgisch grondgebied is het evident dat de verzoeker hier het centrum van zijn sociale belangen heeft.

In casu kan niet redelijkerwijze voorgehouden worden dat in billijkheid belangen afgewogen werden in het kader van artikel 8 EVRM, met name het belang van verzoeker enerzijds om zijn leven in de Belgische samenleving uit te bouwen en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid in het handhaven van de openbare orde.

Waar de bestreden beslissing voorhoudt dat een tijdelijke verwijdering geen inbreuk vormt op bescherming van artikel 8 EVRM omdat betrokkene hier geen directe familiale relaties zou hebben miskent de bestreden beslissing het feit dat artikel 8 EVRM meer beschermt dan louter familiale relaties maar ook sociale relaties en gaat zij voorbij aan het gegeven dat verzoekende partij ondertussen reeds meer dan 23 jaar in België verblijft en hier zijn belangen heeft.

De bestreden beslissing schendt dan ook het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (Raad van State 17.12.2003, nr. 12650020).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan en voor zover al een belangenafweging gedaan is, wordt een verkeerde afweging gedaan, nu onbestaande relaties in het thuisland van verzoeker door de dienst vreemdelingenzaken worden voorgehouden en deze onbestaande relaties, als hoger aanzien worden dan de relatie die hij heeft met zijn sociale relaties, die zich uitsluitend en alleen in België bevinden.

Bijgevolg wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding (Raad van State 14.02.2006, nr. 154954, Raad van state 002.2007, nr. 167411).

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing de Staatssecretaris steunt op alle gegevens van het desbetreffende dossier en rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens..

Ook het bevel het grondgebied te verlaten werd ten onrechte afgeleverd .

Als accessorium van de beslissing onontvankelijkheid dient ook dit bevel vernietigd en geschorst te worden.

Waar aan verzoekende partij een bevel het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van art. 7 van de wet van 15.12.1980 werd geen rekening gehouden met het bepaalde in art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 dat luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezin- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing is disproportioneel, het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweeg brengt met name de verwijdering van Belgisch grondgebied terwijl het centrum van zijn sociale belangen zich in België bevindt.

Bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen en dient nietig verklaard te worden."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 8 EVRM ; - het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het proportionaliteitsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat haar leven zich de laatste 23 jaar in de Belgische samenleving afspeelde en zij geen enkele band meer heeft met het land van herkomst. Er zou ten onrechte geoordeeld zijn dat geen buitengewone omstandigheden aannemelijk worden gemaakt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zich niet kan verzoenen met de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat derhalve allerm minst om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat zij ingevolge haar langdurig verblijf in het Rijk volstrekt geen bindingen meer zou hebben in het land van herkomst, repliceert verweerder dat hieromtrent op gedegen wijze werd gemotiveerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Inderdaad blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk werd overwogen dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij in het land van herkomst niemand meer zou hebben (familie, vrienden of kennissen), op wiens ondersteuning desgevallend beroep zou kunnen worden gedaan ingeval van een terugkeer naar het land van herkomst.

Terecht wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij het merendeel van haar leven in Turkije heeft gewoond (34 jaar), zodat het loutere feit dat de verzoekende partij inmiddels geruime tijd in België verblijft niet volstaat om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij volstrekt geen bindingen meer zou hebben met het land van herkomst.

Verweerder wijst op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging correct overweegt dat een louter langdurig verblijf in België allerm minst uitsluit dat banden met het land van herkomst worden onderhouden, inzonderheid gelet op de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het land van herkomst.

Gelet op het voormelde kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen afdoende rekening zou zijn gehouden met het aangevoerde langdurige verblijf in België.

De verzoekende partij wijst in haar inleidend verzoekschrift voorts op het feit dat zij zich bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beroepen op artikel 8 EVRM, doch ook dienaangaande kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hieromtrent op gedegen wijze heeft gemotiveerd.

Allerminst kennelijk onredelijk werd gewezen op het feit dat de verplichting om een verblijfsaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland in te dienen, slechts een tijdelijke verwijdering uit het Rijk impliceert. Zelfs indien de verzoekende partij beschermenswaardige banden in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk zou maken, dan nog volstaat zulks naar het oordeel van de gemachtigde van de Staatssecretaris derhalve niet om aan te nemen dat de verzoekende partij niet tijdelijk naar het land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Terwijl verder door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt vastgesteld dat geen beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM wordt aangetoond door de verzoekende partij, zodat de aangevoerde schending van laatstgenoemd verdragsartikel uiteraard hoe dan ook niet kan worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat bij de beoordeling van artikel 8 EVRM door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening werd gehouden met de voorgelegde getuigenverklaringen, alsook met de voorgelegde arbeidsovereenkomst, waarna evenwel wordt overwogen om welke reden deze documenten niet als bewijs kunnen worden aangenomen van enige betekenisvolle relaties in het Rijk.

Verweerder herhaalt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, op zich allerminst volstaat om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

In antwoord op de algemeen theoretische beschouwingen van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 8 EVRM, laat verweerder volledigheidshalve nog het volgende gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald toont de verzoekende partij niet aan dat er familieleden van haar in België zouden verblijven. Terwijl verder door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens werd overwogen om welke reden de aangehaalde sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM kunnen vallen.

Het loutere feit dat verschillende getuigenverklaringen werden voorgelegd, impliceert uiteraard niet dat hieruit noodzakelijkerwijs het bestaan van beschermenswaardige sociale relaties dient te worden afgeleid. Integendeel heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris duidelijk overwogen dat geen enkele van de voorgelegde getuigenverklaringen melding maakt van enige diepgaande persoonlijke

betrokkenheid, laat staan van het feit dat de verzoekende partij in België (ondanks haar langdurig verblijf alhier) betekenisvolle sociale relaties zou hebben opgebouwd.

Terwijl gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren.

Zie dienaangaande:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

En ook:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Inzonderheid gelet het feit dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij (gelet op haar 34 jarige verblijf in Turkije) in het land van herkomst geen enkele binding meer zou hebben, kan niet zonder meer worden aangenomen dat het voor de verzoekende partij inderdaad onmogelijk zou zijn om het privéleven -minstens gedurende de tijdelijke verwijdering- aldaar verder te beleven.

Terwijl met de gebeurlijke sociale relaties in België nauw contact kan worden onderhouden via moderne communicatiekanalen.

Zie dienaangaande:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...) De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder benadrukt dat niet dienstig kan worden tegengesproken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze heeft overwogen om welke reden het langdurig verblijf in België op zich niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk, laat staan onmogelijk, zou zijn om de aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit het buitenland in te dienen.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat de verzoekende partij het centrum van haar belangen in België heeft, dan nog wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk overwogen dat -rekening houdend met de specifieke situatie van de verzoekende partij- zij moet worden geacht tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

De kritiek van de verzoekende partij is niet van aard afbreuk te doen aan de bestreden beslissingen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij nog kritiek levert op het bevel om het grondgebied te verlaten, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in het Rijk bevindt zonder de daartoe vereiste documenten. De verzoekende partij betwist zulks als dusdanig ook niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht besloten dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij nog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch ook deze voorgehouden schending mist grondslag.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, inzonderheid niet voor wat betreft het hoger belang van het kind, nu de verzoekende partij geen kind heeft. Terwijl zij in België evenmin een gezins- of familieleven onderhoudt.

Terwijl de verzoekende partij hoe dan ook geen abstractie kan maken van het feit dat bij het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis van de Vreemdelingenwet uiteraard rekening is gehouden met haar specifieke situatie.

Verweerder wijst tevens op het feit dat in de stukken van het administratief dossier een synthesesnota steekt, waarin door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk een toetsing wordt gemaakt aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens verrat in het dossier verduidelijkt waarom de

verzoekende partij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in de middelen. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet voorligt.

De materiële motivering wordt samen onderzocht met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, beide in het licht van de wetsbepaling die ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de gemachtigde redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in haar verzoekschrift herhaaldelijk op wijst dat zij sinds 1996 in België verblijft, dat zij in België het centrum van haar sociale belangen heeft en dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst, Turkije. Hiermee beperkt zij slechts tot een herhaling van elementen die zij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanhaalde en waarover de verwerende partij zich reeds heeft uitgesproken. In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen bindingen meer zou hebben met Turkije en dat hij al zijn belangen en sociale bindingen hier in België zou hebben. Echter, het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene maakt het namelijk niet aannemelijk dat hij geen banden meer heeft met Turkije. Verzoeker heeft immers de Turkse nationaliteit en is in Turkije geboren en getogen waar zijn hele familie verblijft. Betrokkene verbleef verder ruim 34 jaar in Turkije en maakt het aldus niet

aannemelijk dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst. Het loutere feit dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, sluit niet uit dat hij in de periode banden onderhield met zijn land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.”

En ook:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet en wijst erop dat zijn privéleven zich volledig in België afspeelt waardoor hij gerechtigd zou zijn op de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij enig familielid heeft in België. Met betrekking tot het sociale en economische leven dat hij hier uitbouwde gedurende zijn vermeend verblijf van 22 jaar, stellen we vast dat betrokkene hiertoe 29 verklaringen voorlegt en één arbeidscontract d.d. 12.01.2018. Met betrekking tot deze getuigenverklaringen stellen we vast dat vijf hiervan gedateerd zijn. Verder stellen we vast dat twee hiervan dateren uit 2002 en dat betrokkene slechts drie recente (uit 2018) verklaringen voorlegt. Het merendeel van deze getuigenverklaringen stelt enkel dat zij betrokkene kennen sinds een bepaalde datum. Slechts een paar verklaringen stellen dat hij werk zoekt en dat er sprake is van integratie. We stellen aldus vast dat geen enkele van deze verklaringen melding maakt van enige diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Dus hoewel betrokkene beweert al sinds 1996 ononderbroken in België te verblijven en geen enkele binding meer te hebben met zijn land van herkomst, legt hij geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij in hier in België betekenisvolle relaties heeft opgebouwd. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22bis van de Belgische Grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij thans de nodige bewijzen van mogelijke tewerkstelling voorlegt en dat hij onmiddellijk tewerkgesteld kan worden bij de firma B. (...). Echter, indien betrokkene hier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Het feit dat hij een arbeidscontract voorlegt d.d. 12.01.2018 vormt geen buitengewone omstandigheid die hem verhindert naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de procedure via de geëigende procedure in te dienen.”

Door elementen zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 juli 2018 te herhalen, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing reeds op al deze elementen werd geantwoord, zoals reeds hierboven weergegeven. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in haar aanvraag weerlegt ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de eerste bestreden beslissing.

In zoverre zij blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij geenszins betwist dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op 14 december 2009 en dat het verblijf van de verzoekende partij gedoogd werd gedurende de periode waarin deze aanvraag werd behandeld. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden. Met betrekking tot deze aanvraag stelde de verwerende partij specifiek het volgende in de bestreden beslissing:

“Betrokkene diende dan op 14.12.2009 een nieuwe aanvraag in op basis van artikel 9bis, die ongegrond werd afgesloten op 28.09.2012 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 11.03.2013. Betrokkene koos er echter voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verwijst naar zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging d.d. 14.12.2009, waarin de Commissie voor Advies tot een gunstig advies besliste inzake de lokale verankering van betrokkene maar dat zijn aanvraag desondanks negatief werd afgesloten. Echter, we stellen vast dat deze aanvraag reeds op 28.09.2012 negatief werd afgesloten na een negatief advies van de toenmalige Staatssecretaris. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV verwierp dit beroep op datum van 17.07.2015. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer beroepen op deze aanvraag. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort “hoger beroep” kan vormen tegen een vorige negatieve beslissing, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.”

De verzoekende partij laat na met haar betoog deze motivering te betwisten, laat staan te weerleggen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij verder lijkt voor te houden, betwist de verwerende partij geenszins dat zij sinds 1996 onafgebroken op het grondgebied verblijft. De verwerende partij motiveert echter in de bestreden beslissing waarom het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied in het concrete geval van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt, namelijk:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 1996 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij hier sociale bindingen opgebouwd zou hebben en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals een arbeidsovereenkomst d.d. 12.01.2018, verschillende huurcontracten, één aanmelding bij het Huis van het Nederlands d.d. 02.12.2009 en enkele facturen van de Vlaamse Zorgkas) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Ook hieromtrent dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad kan overigens opmerken dat de stelling van de verwerende partij dat de elementen van verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet dat de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ongeacht het gegeven dat deze geen precedentenwaarde heeft, onjuist of irrelevant zou zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan. Tevens herhaalt de Raad dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel

9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Vervolgens merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar haar privéleven en dat geen controle werd uitgevoerd in toepassing van artikel 8 van het EVRM. In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij immers uitdrukkelijk:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet en wijst erop dat zijn privéleven zich volledig in België afspeelt waardoor hij gerechtigd zou zijn op de bescherming van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij enig familielid heeft in België. Met betrekking tot het sociale en economische leven dat hij hier uitbouwde gedurende zijn vermeend verblijf van 22 jaar, stellen we vast dat betrokkene hiertoe 29 verklaringen voorlegt en één arbeidscontract d.d. 12.01.2018. Met betrekking tot deze getuigenverklaringen stellen we vast dat vijf hiervan gedateerd zijn. Verder stellen we vast dat twee hiervan dateren uit 2002 en dat betrokkene slechts drie recente (uit 2018) verklaringen voorlegt. Het merendeel van deze getuigenverklaringen stelt enkel dat zij betrokkene kennen sinds een bepaalde datum. Slechts een paar verklaringen stellen dat hij werk zoekt en dat er sprake is van integratie. We stellen aldus vast dat geen enkele van deze verklaringen melding maakt van enige diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Dus hoewel betrokkene beweert al sinds 1996 ononderbroken in België te verblijven en geen enkele binding meer te hebben met zijn land van herkomst, legt hij geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij in hier in België betekenisvolle relaties heeft opgebouwd. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22bis van de Belgische Grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De verzoekende partij toont niet aan met welk(e) element(en) aangehaald in de aanvraag geen rekening zou zijn gehouden. Gelet op het voorgaande kan zij evenmin ernstig voorhouden dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat zij sinds 1996 in België verblijft.

Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt wordt op het volgende gewezen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij meent dat haar persoonlijke belangen niet werden afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving. Zij stelt dat voor zover er al een belangenafweging is gebeurd, deze verkeerd gebeurde doordat de verwerende partij onbestaande relaties in haar land van herkomst als hoger aanziet dan de sociale relaties die zij in België heeft opgebouwd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat de motieven van de bestreden beslissing, waarin zoals blijkt uit het voorgaande uitdrukkelijk een afweging wordt gemaakt aangaande het privéleven van de verzoekende partij in België in het licht van artikel 8 van het EVRM, te weerleggen. De verzoekende partij weerlegt allermindst de conclusie dat geen enkel stuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij in België betekenisvolle relaties heeft opgebouwd of dat er sprake is van opgebouwde sociale relaties die van die aard en intensiteit zijn dat zij in het specifieke geval van de verzoekende partij wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Ook in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na met concrete elementen een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Daarnaast weerlegt zij evenmin dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde post in het buitenland slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat haar geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Zodoende is het geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij belet de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen.

In de mate dat dit middel tevens gericht zou zijn tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad het volgende op.

Zelfs als wordt aangenomen dat de verzoekende partij een sociaal leven heeft opgebouwd, geeft dit haar niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met betrekking tot het gezinsleven worden geen elementen aangehaald.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere stelling dat geen rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in haar nota opmerkt dat het aan diegene is die zich beroept op de bescherming van deze bepaling om aan de hand van concrete elementen te duiden waarom er sprake is van een miskennis, wat in voorliggende zaak niet het geval is. Bovendien blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing

rekening werd gehouden met elk van deze elementen opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Daarnaast blijkt, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dat het administratief dossier een synthesenota bevat van 16 oktober 2018 waarin een uitdrukkelijke afweging wordt gemaakt in het licht van deze bepaling. Hierin wordt het volgende gesteld:

“Bij de behandeling van de aanvraag werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) *Hoger belang van het kind:*

➔ *Geen elementen*

2) *Gezin- en familielevens:*

➔ *Geen elementen*

3) *Gezondheidstoestand:*

➔ *Geen elementen, betrokkene legt wel een heel aantal medische stukken voor uit de periode van 2003-2006 maar deze dienen enkel om zijn verblijf op het Belgische grondgebied aan te tonen niet om zijn onmogelijkheid terug te keren naar zijn land van herkomst aan te tonen.”*

Aldus blijkt dat een concreet onderzoek gebeurde naar de bedoelde elementen. De verzoekende partij toont met haar summiere betoog overigens niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt evenmin.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU